

Maailm on üks õudsemaid ja kurvemaid kohti kus elada. Seal on iga kuu, iga päev, iga kell ja iga sekund tormine ilm. Inimesed muutki lootavad ja lootavad, sest nende arust nii see käibki. Hommikul ärkavad, tõunal lootavad, õhtul puhkavad ja nii uuesti. Aga midagi, midagi on puudu ütleb väike Lily ise enesele ja kirjutab edasi oma päevikusse mõtles ja mõtles kuid ei muutnud seda väija mõelda. Seea andis ta olla ja vaatas alnast kolledat halli ja tornist laevast ning ahnel tilkumud ja vihmajärsku. Värsta jäi Lily magama narsates nagu koer. Hommikul kuulib ta kedagi karjumas, „Lily, Lily! Kuhu kargab ta püsti ja jookseb kolme korralisest treppist alla ja näeb oma ema karjumas: „Kos sa ei näe mis kell on!“, mine söö ja kooli.“ Kuhu jooksis ta ülesse ja panes oma koolirinded selga ning nuttas hingeldades kooli. Õnneks ta kool lähedal ja sinna sai joostes kolme minutiga. Klavri jõudes tuli tal meelde, et oli saanud oma varaemalt kollaka-roosaka pindli. Lily oli ta ärevil ja hakkas oma uhi uhi uut pindlit võtna aga tuli veel meelde oma varaema. Lily pole oma elus kunagi oma varaema näinud, sest ema ei luba inegi selist sõna võtta. Vältis pindli, pani koonale ja näitas teistele aga teised hooldid sellest eemale ja näitasid näppu. Ta ei saanud keratagi kui tuli tema õpetaja Tiina Volsin. Ta röögotas nii kõvasti, et kõik väppatajad: „Mise koolis on selline jõelduse kaasa võtmine keelatud!“ Pisarad tal sulid ja muutus nukraks, „Mise direktori juurde!“ Röögotas ta õpetaja ja

